

עיון אהוד

28.4.09
ד' אייר תשס"ט
יום שלישי
יומן פנימי 15
(1838)

61

אל-תירא, כי אתה-אני: ממזרח אביא זרעך,
וממערב אקבעך.
אמר לצפון תני, ולתימן אל-תכלאי; הביאי בני
מרחוק, ובנותי מקצה הארץ.

ישעיה מג, ה-ו

משואה לתקומה

טקס הזיכרון לשואה נערך ביום שני כ"ו בניסן. הנושא המרכזי בשנה זו הוא ילדים. סיפורו של הילד היהודי בשואה הוא הטרגי מכל. קרוב למיליון וחצי ילדים נרצחו באכזריות רק בשל היותם יהודים.

הילד היהודי היה יעד לזוועות שאין להן שיעור. מוות וְיַתְמוֹת הקיפו מכל עבר וכל שריד לְתַמִּימוֹת ילדותית נמחק לְעַד. הקיום היום יומי הפך למאבק הישרדות, לחיים בְּמַחְבּוּא, בְּדַמְמָה, בְּדְרִיכוֹת. פרק חייהם הקצר נקטע מבלי שזכו לממש את עצמם, ללמוד, לאהוב, להקים בתים ומשפחות. גם המעטים ששרדו, לנצח יהדהדו בלבם וּבְמַחְשַׁבְתָּם הזיכרונות והמראות מהתקופה האפלה הזו. על פי הקדמתו של אבנר שלו יו"ר יד ושם ל"ילדים בשואה".

במדור "קראתי ספר" נביא את סיפוריהם של שני ילדים שעברו את מוראות השואה, וזכו לספר את סיפור הישרדותם. שניהם עלו ארצה ובנו כאן מחדש את חייהם.

קראתי ספר

זהבה קור-ליטנר: הסיפור של דוגו, על פי עדות דויד (דוגו) לייטנר (148 עמ')

"מי שיש לו אומץ - ימשיך ויקרא את הסיפור הנורא על מה שקרה לי כשהייתי נער. מי שאין לו אומץ - יקרא קצת ויסגור, ילך למטבח ויוציא לו מהמקרר קצת גלידה". הערות בנוסח עכשווי כאלו חוזרות בסיפורו של דוגו, עדות למוצאו ההונגרי שלא מוותר על חוש הומור אפילו בתנאים הנוראים ביותר.

בין השנים 1939-1944, למרות האנטישמיות החריפה והגזרות למיניהן עדיין נהנו יהודי הונגריה משנות חסד עד שכלתה אליהם הרעה במרס 1944 עם פלישת הגרמנים להונגריה. דוד ליטנר נער בן ארבע-עשרה נשלח עם משפחתו למחנה אושוויץ-בירקנאו ומסכת ייסוריו מתחילה. כמו כל מי ששרד את המקום ההוא גם סיפורו הוא מסכת מפותלת של כוח רצון אדיר, נחישות, מזל ומאבק בלתי פוסק להישרד.

ויום אחד שוב חייכה השמש מבין העננים: אספו במחנה עשרים נערים חזקים והיה לי מזל גדול להיכלל ביניהם. היינו "חוליית מנקי הביוב" [...] זאת הייתה העבודה הכי טובה שיכולתי לחלום עליה במחנה ההשמדה. [...] מוקדם בבוקר היינו נקשרים בשמחה לעגלת הביוב הגדולה ויוצאים איתה לסיבוב פינוי גדול בין כל המחנות. [...] יכולתי להיות קרטוגרף מצוין. אתם יודעים, קרטוגרף הוא זה שמצייר מפות לספרי

הגיאוגרפיה. יכולתי לשרטט מצוין את כל המפה של בירקנאו. כי הכרתי את המחנה
כאת כף ידי: איפה יש כביש, איפה בור, איפה משרפה, באיזה מטבח יש תפוחי אדמה
ובאיזה כבר אין. אפילו לתוך קרמטוריום מספר 2 נכנסנו כדי לנקות את צריף
השירותים שהיה שם בחצר, ועדיין לא שאלתי אף אחד מה קורה פה. לא רציתי
להפסיק להיות ילד.

המלחמה מתקרבת לקיצה אך דרך הייסורים נמשכת: רעב, סלקציות, צעדות המוות אל מחנות
אַלְטֶהָאָרְן, מאוטהאוזן וגונסקירכן וכל מחנה גרוע מקודמו או כלשונו של דוגו, מן הפח אל
הפחת.

גם לאחר השחרור נאבק על חייו, חולה בטיפוס. שבועות אחדים שכב ללא הכרה אך לאחר
שפקח את עיניו רק מיהר לחזור הביתה, להונגריה, "לא מספיק שנשארתי חי אז שאני גם
אשכב בבית חולים?"

בהונגריה הלך דוגו להכשרה ציונית של בני עקיבא, עלה ארצה, עוד על האנייה גויס לצבא ויחד
עם חבריו הקים יישוב ספר בדרום, ניר גלים.

לפעמים אני ממשש את המספר הכחול הטבוע בזרועי ולא מאמין שנשארתי חי. אני
מספר את קורותיי לכל מי שרוצה לשמוע וגם למי שלא. גיליתי ש- $1+7+6+4+1$ שווה
בגימטרייה: דוגו.

דוגו מעיד על עצמו, "אני מצחיק, אוהב בדיחות, אפילו שאני כבר סבא זה עוד לא עבר
לי. אבל הסיפור שלי לא מצחיק."

אכן סיפור לא מצחיק אבל מרתק ומאלף. הישרדות שלא תאומן: האם כל זה עבר על ילד בן
ארבע-עשרה?

רונית לוינשטיין-מלץ: נס של אהבה (214 עמ')

הילדה נְסִיָה מקבלת משימה לחופש הגדול: לכתוב חיבור מדוע נקראה בשמה. היא בטוחה
שהיא נקראת כך לכבוד נס הולדתה: אמה נתקפה צירים ביום שלג סוער ביישוב צפוני מבודד
והצליחה להגיע בשלום לבית החולים ברכב צבאי שעל גלגליו הורכבו שרשרות וזאת לאחר
שהמסוק שהגיע לקחתה לא הצליח להמריא, והאמבולנס נתקע. אבל, מייעצת לה האם, כדאי
לחפש ניסים נוספים במשפחה ובעיקר לשמוע את סבתא מירי...

"נס של אהבה" מספר מפיה של ילדה בת שתים-עשרה על הצלתה של משפחה יהודית
בהונגריה לאחר הכיבוש הגרמני. אך הנס לא ירד משמים אלא אירע בזכות התושייה, הנחישות
החכמה וגם מזל, של אב המשפחה אשתו ובנותיו.
את הצלתה של המשפחה יש לזקוף לא מעט לזכותו של אבי המשפחה שהבין מן הרגע

הראשון את חומרת המצב ולא התעלם משום רמז לבאות. אך הוא היה מן המעטים שאכן האמינו לשמועות הנוראות ולא סמך על, "לנו זה לא יקרה". בעירו מונקץ' מנסה האב להזהיר את ראשי הקהילה אך נדחה על ידם. הסוף הנורא לא מאחר לבוא, כל הקהילה נשלחת למחנה השמדה. מלבד בודדים כמו משפחת המספרת שהסתתרו בעוד מועד וברחו בסיכון עצום לבודפשט הבירה. בהגיעם לבודפשט מנסה האב לספר לראשי הקהילה על מה שאירע בעירו אך הם דוחים אותו בזלזול ואפילו לא מנסים להקשיב. גם כאן מאוחר יותר לא נמלטו מגורלם המר. הסיפור הזה כל כך דומה לסיפור במונקץ'! הרי זה בדיוק אותו המקרה. אָפו [אבא] פונה לראש הקהילה, מבקש "לעשות משהו", ודווקא הם האנשים שצריכים להגן על הקהילה שלהם מסרבים להקשיב, מסרבים להתכונן לקראת הבאות. מצד אחד, זה מרגיז. מצד שני, אני מוכרחה להודות שהתגובה שלהם די הגיונית. היום קל מאוד לחשוב איך היו צריכים להתנהג אז. היום אנחנו יודעים עד כמה הנאצים היו אכזריים ואלו מעשים נוראים הם עשו. אבל אז? איך אפשר היה לחשוב שדבר כזה יכול לקרות בכלל? זה כל כך לא הגיוני, כל כך לא אנושי. ממש לא נתפס. בטח יותר קל היה להאמין שאָפו [אבא] הוא סתם דאגן שרואה שחורות. אנשים תמיד מקווים לטוב. איך אפשר להתכונן לקראת משהו שקשה להאמין שהוא בכלל יכול להיות ?

הרבה פעמים ביום השואה שמעתי בטקסי הזיכרון שהיהודים "לא האמינו", לא האמינו לשמועות, לא האמינו לסיפורים (כמו של אפו), לא האמינו למכתבים (כמו של יענקל הקצב) ולכן גם לא ניסו להציל את עצמם כשעוד היה אפשר. אף פעם לא הבנתו איך אפשר היה שלא להאמין. עכשיו אני לומדת מסבתא שזה היה כל כך פשוט, עוד יותר פשוט מאשר ההפך... כמה טוב לי לדעת שאפו היה שונה. כל כך נבון, כל כך אמיץ. לא חשש לחשוב אחרת מכולם, לא נתן לתקווה לגרום לו לפרש לא נכון את המצב.

גם אחרי הכיבוש הרוסי לא חדלה הסכנה והמשפחה שוב יצאה לדרכה והפעם בכיוון ההפוך, בחזרה לעירם מונקץ'. לאחר תלאות וקשיים רבים הגיעו לעירם כדי למצוא את ביתם הרוס וכל מה שהיה בו נבזז ונשדד.

כל בתי היהודים במונקץ' היו ריקים מאדם ומרכוש.

הבנו שהמקום הזה התאכזר ליהודיו מאד.

הבנו שלכאן, אנחנו כבר לא נחזור.

המשפחה עלתה לארץ וזכתה בנס נוסף:

נס של אהבה. המשפחה שלנו ששרדה את התקופה הנוראה הזאת, הצליחה להישאר משפחה אוהבת שמנהלת חיים נורמליים. [...] זה לא פשוט וזה בכלל לא מובן

מאליו. בקלות אפשר אחרי חוויות כאלה להיות אנשים מרירים ומיואשים. אצלנו כל המשפחה נשארה מלוכדת ואופטימית. זה לא נס?"
ואני חשבתי שאני נְסִיָּה בגלל נס פעוט וחינני – כמו האמבולנס שלא הגיע והמסוק שלא המריא בגלל השלג.
אבל הייתי צריכה להבין כי שם כל כך מיוחד מצדיק סיפור מאד מיוחד.
אני שמחה לדעת שיש בשמי גם תזכורת לנס של סבתא. נס של חיים שנולדו מתוך התקופה הכי שחורה בהיסטוריה.
ודווקא אני, שנולדתי בלָבָן, נושאת את זיכרו.

ספר קריא ומעניין. למרות התנאים הקשים וסכנת החיים על כל צעד ושעל מסופרים הדברים ללא רחמים עצמיים מתובלים בהומור - הונגרי, גם כאן - דק.
כדאי מאד לקרוא.

זיוה אופנהיימר

הוריי לא אנשים אלמונים

הוריי לא אנשים אלמונים, הם אבא ואימא שלי ושל אחי.
כל אחד מהם צאצא למשפחה, שחלקה או כולה הושמדה בשואה.
תחושת קטנותם, היא לעומת גודל השעה ועוצמת התקופה.
מעשיהם אינם קטנים וגבורתם גדולה ורבה.
מול יפי הנופים, באירופה, בהם שירתו כחיילים ארצישראלים בצבא הוד מלכותו, נגלתה להם האימה והזוועה שעברו היהודים תחת מגפי הנאצים.
לבם נמלא אומץ וגבורה ובחירוף נפש סייעו בהצלת שארית הפליטה, יחד עם נהגות ונהגים מארץ-ישראל שהתגייסו לצבא הבריטי להשתתף בבלימת הגרמנים, ואני חושבת שגם כדי לחפש ולהציל את משפחתם.
הוריי אנשים פשוטים-גיבורים, שסודות רבים לקחו עמם לעולמי-עולמיא.
אני גאה בהם ומעריכה אותם מאד, אוהבת ומתגעגעת.

נורית ארנון-מלול, בתם של וירה ודב ארנון ז"ל.
וירה שירתה כנהגת אמבולנס, ודב שירת כנהג תובלה.
ערב יום השואה והגבורה תשס"ט - 2009

מפגש עם שארית הפליטה באוסטריה 1946

מתוך : נהגת אמבולנס בשירות הוד מלכותו 1942-1946
פרק מחוברת זיכרון לוירה ארנון ז"ל, במלאת שנה לפטירתה.

באוגוסט 1942, בגיל שמונה עשרה, התגייסתי לצבא הבריטי, לחיל הנשים. לאחר טירונות בסרפנד וקורס נהיגה על משאיות 3 טון הוצבתי לשרת ביחידת אמבולנסים באלכסנדריה שבמצרים.

היחידה נקראה Five-O-Two, Motor, ראשי תיבות של : Five-O-Two, Motor, A.T.S. - M.A.C. - 5-0-2, ראשי תיבות של : Ambulance Convoy. חלק מהחיילות האנגליות שירתו בה כבר משנת 1939 כאשר גיוס נשים באנגליה נערך בהתנדבות. רובן באו ממשפחות אמידות, וחלקן אף הביאו איתן את האמבולנסים כתרומה ממשפחותיהן.

ירדנו באלכסנדריה ובתחנה חיכו לנו מהיחידה לקבל את פנינו. הגענו כשתים-עשרה בנות מהארץ - כל בנות הקבוצה הזו ידעו אנגלית, עובדה שהקלה על הקשר עם אנשי הפלוגה שאליה הוצבנו. נסענו למקום שבו חנתה יחידת האמבולנסים ושם חיכתה לנו הפתעה נעימה : המגורים נמצאו לא במחנה צבאי כצפוי אלא בבית אזרחי בן שלוש קומות, באזור שקט למדי ולא רחוק ממרכז העיר. מול הבית השתרע מגרש גדול ששימש חניון לאמבולנסים. ביחידה הזו היינו עתידות לשרת במשך ארבע השנים הבאות.

יחידת האמבולנסים הייתה על טהרת המין הנשי. רשמית אמנם היינו כפופות לפיקוד המחוזי אך בפועל תפקדנו כיחידה עצמאית לכל דבר. יחידת נשים עצמאית הייתה דבר נדיר למדי בצבא, אפילו המכונאיות היו מתוך היחידה, היו לנו מכונאיות מיומנות והרכבים הוחזקו במצב מצוין. הגברים בפיקוד לא יכלו לעכל את העובדה שהבנות מסתדרות בעצמן ופותרות בעיות של תחזוקה ותיקונים. עוד חרה להם שלא נזקקו להם בעניין חלקי החילוף. היו לנו משלנו ולא היינו תלויות באספקה חיצונית.

[לאחר ניצחונם הסופי של האנגלים באל עלמין נשארה יחידת האמבולנסים שנתיים נוספות באלכסנדריה. בנובמבר 1944 עברה כחלק מהמחנה השמיני של מונטגומרי לאיטליה - לרומא ולוונציה, ומשם לתחנה הסופית בעיירה פֶּלְדֶן באוסטריה. כאן נפגשה וירה לראשונה עם הניצולים שארית הפליטה].

מפגש ראשון עם שארית הפליטה

התקופה באוסטריה זכורה לי כתקופה הקשה ביותר במשך שירותי. מחד, נופים מדהימים ביופיים - אגמים, יערות הרים וגבעות, ומאידך אנטישמיות סמיכה שניתן

לבצעה בסכין. ביטויי האנטישמיות מצד החיילות האנגליות ביחידה גם הם לא הקלו על החיים. על רקע יופיו הציורי של הנוף נראו האירועים שנקלענו אליהם קשים ובעייתיים עוד יותר.

חודשים אחדים לאחר כניעת גרמניה הוקמו באוסטריה מחנות איסוף לשארית הפליטה שנדדו לכאן מרחבי אירופה. לאחר כל מה שאנשים אלו עברו בשנות המלחמה, שוב הם נעצרו במחנות מאחורי גדרות תיל בלי יכולת לצאת כרצונם. אמנם לא חסרו אוכל וקורת גג, מהארץ הגיעו שליחים ומורות שעשו עבודה טובה מאד עם הילדים, להכין אותם לחיים בארץ אך כל זאת התנהל מאחרי גדרות.

המוסד לעלייה ב' החל אז את פעילותו להעלות לארץ את יהודי אירופה ששרדו, וחיפשו כל דרך להגיע אל חוף מבטחים. בפעילות זו נעזר רבות בחיילי הבריגאדה היהודית ובחיילים היהודים ששירתו ביחידות אחרות של הצבא הבריטי. השלב הראשון בדרך להעפלה היה העברתם של הפליטים לנמלים שמהם ניתן יהיה להפליג לארץ ישראל.

גזרות 'הספר הלבן' והעוינות הבריטית היוו את המכשול העיקרי לעלייה. הבריטים התנכלו למעפילים בכל האמצעים שעמדו לרשותם. החיילים היהודים שנתפסו בעזרה לאנשי עלייה ב' נענשו כולל מעצרים והגליה לקניה.

אנשי עלייה ב' פעלו באומץ ובמסירות בתנאים קשים ביותר. הבנות שלנו עזרו בתחום הקשר: העברת הודעות ברשת הקשר הצבאית לשליחים הארצישראליים. פעילות זו נקטעה לאחר זמן לא רב: הוצאה פקודה צבאית שאסרה על דיבור בקשר בכל שפה אחרת מלבד אנגלית. אפשרות נוספת שנעזרנו בה הייתה העברת הודעות בעל פה: ניצלנו את העובדה שנוכחותו של אמבולנס לא מעוררת תשומת לב מיוחדת והשתמשנו בה לעניינינו. קרה שנעזרנו באמבולנסים להעברת אנשים את הגבול אבל פעילות זו התאפשרה רק במקרים בודדים ובמשך תקופה קצרה. לצערנו נחסמה אפשרות זו דווקא מתוך היחידה שלנו מה שגרם לתסכול ותחושת חוסר אונים, באחד הימים קיבלתי משימה מפעילי עליה ב': במסווה נסיעה באמבולנס - שהיה חופשי לנסוע ללא הגבלה - הוטל עליי לחפש מקום שדרכו יהיה ניתן להעביר פליטים מעבר לגבול. הקושי בחציית הגבול גבר מכך שכל מקום שהיה מתאים למעבר רגלי היה שמור על ידי חיילים או שוטרים צבאיים. האזור ההררי שבו שהינו לא אפשר מעברים רבים אבל ראיתי מקום אחד ללא שמירה שנראה, איך שהוא, מתקבל על הדעת אם כי הטופוגרפיה כללה ירידה תלולה ואחריה שוב עלייה תלולה.

לאחר יומיים חזרתי לשולחיי ודיווחתי, שהמקומות שבהם ניתן לעבור חסומים על ידי חיילים אך יש מקום לא רחוק שייתכן והגברים מקרב הפליטים יוכלו ללכת בו אבל לנשים ולילדים זו דרך בלתי עבירה. השליח שתק לרגע ואחר כך הביט עליי. תשובתו מהדהדת באוזניי עד היום ומעבירה בי צמרמורת כמו אז:

"אינך יודעת", אמר לי, "למה מסוגלים האנשים האלו", הרגשתי אז כמה אני קטנה.

מסע לפולין עם עידית פרי

בשנת תשס"ג למדתי באוניברסיטת חיפה לימודי תואר שני בחוג לתולדות ישראל. אחד מהקורסים להם הייתי מחוייבת היה קורס שנקרא: "היטלר, הנאציזם והפתרון הסופי", בהנחייתה של הד"ר שרה בנדר.

כסיום, הובטח לסטודנטים בקורס - מסע לפולין. מסיבות משפחתיות, תקציביות, לא יכולתי להצטרף למסע אבל הבטחתי לעצמי שיבוא יום ואקיים את ההבטחה. בקיץ 2007 הזמינה אותי חברתי הטובה שרה ל'ה ז'הרוני, להצטרף אליה למסע בהדרכת עידית פרי (בתו של אשר גולן ז"ל אחיו של אליעזר גולן) ממזרע, מרצה ב"דורות בגלבוע".

תעדתי את המסע במחברת שלקחתי איתי. מסע מרתק, מלא אמוציות. עם הזמן, שמעתי על מדרכות עין-חרוד סיפורים של עוד אנשים שחוו את המסע לפולין עם עידית פרי. משפחת פרנק על שלוחותיה, שלומית וגילי זוהר, רבקה ל'ה ואמי, יהודית ויהונתן שני, וחנה דגן שמבטיחה שעוד תיסע.

כולם משבחים את עידית, צברית שנדרה נדר להעביר את העדות הלאה, לדורות הבאים. נותנת תמונה היסטורית מההתחלה, מלחמת העולם הראשונה וחלוקת גרמניה. לפני המסע עוברים אצלה חוג של שנתיים, בו היא משתפת את כל החושים. מביאה שירים של אלתרמן מול כתבי היהודים. סרטים, עדים. מבקשת חזור ובקש לא לשפוט בעיניים של היום, כאן במדינת היהודים העצמאית את מה שהתרחש שם על אדמת אירופה.

רבקה ל'ה: כשהייתי ילדה בביה"ס קראתי את כל הספרים של ק. צ'טניק (די נור) הרגשתי שאני לא רוצה לשמוע על התקופה הזו סיפורים. כבוגרת, בעקבות הסיפורים המתלהבים של שלומית זוהר החלטתי שהגיע הזמן ללמוד מה קרה שם באמת בצורה מסודרת.

שלומית: בילדותנו, לא שאלנו שום דבר את ההורים. ידענו שלאבא (יוסף דור) לא נשארה שום משפחה. על אימא (ציפורה דור) ידענו שברחה ראשונה בסתר, בלילה אחרי שדודתה שפרה תפרה לה בגדים להגיע לארץ ישראל.

רבקה ל'ה: אני זוכרת, שההורים שלי ושל אָמִי (שמעון ופאולה בוכנר) סיפרו שעזבו את גרמניה ב-1933. עוד לפני ליל הבדולח הייתה להם ידידה, לואיזה, שהייתה באה לבקר אחרי המלחמה וסיפרה שהייתה אחות באושוויץ. אני זוכרת את הקול המונוטוני שליווה את סיפורה. סיפור זוועות נטול רגש. קראו לה שם "האחות בלבן". הזדעזענו מהסיפורים שסיפרה, אחרי ששרדה את התופת. כאילו לא בה מדובר אלא בדמות אחרת.

רבקהל'ה ושלומית סבורות שכל יהודי חייב להיות שם, ואם אפשר, כדאי לעשות זאת עם עידית שחקרה את הנושא, ראיינה הרבה עדים שחלקם כבר נפטרו עם השנים, שנדרה להעביר הלאה את סיפורם כאילו היה זה סיפורה האישי. היא חיה ונושמת את הסיפורים.

כשנמצאים שם, על האדמה החרוכה אי אפשר שלא להתפעל מהנופים המרהיבים לצידן של המשרפות. מהיערות הצפופים. אתה שומע בדמיוןך את קולות הקלגסים וההוראות בגרמנית ומולם, תחינותיהם של המובלים את בורות ההריגה. אתה דורך על אדמת פולין הספוגה בדם והדם זועק מן האדמה.

וכולנו, נדרנו הנדר לזכור, לספר ולהעביר לדורות הבאים ולעולם לא לשכוח.

רבקהל'ה ממליצה לקרוא את הספר: "נוטות החסד". כן, לראות את הסרט של אמי "מסע אל לב המאפליה".

עידית צפדיה

רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂוֹ חֵיל (משלי לא, כט)

שנת עבודה במטבחי צבא ההגנה מאת הדסה יזרעאלי

מתוך יומן עין-חרוד מ-11.2.1949, יב בשבט תש"ט

עם כיבוש בית שאן פנו מוסדות הביטחון בנפה אל משקנו לשלוח חברה לארגון המטבח בצבא החונה בבית שאן. ניגשה אליי מזכירת המשק ואמרה: "הננו מציעים אותך לתפקיד זה, ואם יהיה לך קשה, נחליפך". נעניתי בו במקום, תוך הרגשה: הזמן קורא.

בדרך לבית שאן נפגשתי עם שתי חברות מטירת צבי שגם אותן גייסו. מצאנו מחנה של 150 חיילים, אולם לא מצאנו בו מים ולא חשמל וגם לא כיריים, רק פרימוס אחד בלבד. צריכים היינו לנהל מטבח כשר אם כי לא היו ברשותנו שתי מערכות כלים. כעבור ימים מספר התגייסה חברתנו טובה רייכנשטיין [אימא של רובליה] והעבודה התנהלה מעתה במלוא הקצב.

היה זה בעצם המערכה על הגלבו. בראותנו את הבנים הלוחמים והסובלים היה לנו יותר קל לשאת בקושי העבודה במטבח. מתפקידנו היה לדאוג גם לשליחת אוכל לצבא החונה במשלטים. לקחנו על עצמנו גם את הדאגה לחדרי הדירה של החיילים, שבשובם מהמשלטים ימצאו מיטות נקיות וחדר מסודר. גם לפינת התרבות התחלנו לדאוג עוד בטרם הגיעה סמלית [כך במקור] לתרבות. בלילות היו יוצאים חברי הגדוד - ובתוכם בני עין חרוד - לפעולות. ידינו עסקו בהכנת כריכים - צידה לדרכם - ובלב פיעמה תפילה אחת ויחידה: תחזרו בשלום! בלילות נדדה שנתנו ובבוקר השכם התעוררנו בשאלה: "מה המצב ומה שלום הבנים?" טובה הייתה יוצאת בוקר בוקר למשלטים והאוכל איתה. וכשגדודנו עמד ליד גינין נסעתי גם אני עם משלוח האוכל. היה ברצוני לראות את בני הגדוד ולהיות נוכחת בשעת חלוקת האוכל. השתדלנו לגוון את ההזנה בכלל ולמשלטים בפרט. בימי השרב עלה אפילו בידינו להכין לאחרונים מספר פעמים לֶפֶן. דאגנו שהאוכל יהיה ביתי, שלחייל החולה יינתן אוכל דיאטתי, ולאחר מחלה - אוכל מבריא. נוצרה אווירה שאפשרה לחייל לפנות אלינו בבקשות אישיות שונות ותמיד השתדלנו שיבוא על סיפוקו. להגשת האוכל ולסידורים בחדר האוכל ייחסנו חשיבות כמו לבישול עצמו. שיווינו לחדר האוכל צורה קיבוצית ולא קסרקטינית. טובה התמסרה בעיקר לשיפורו ולהספקת הארוחות למשלטים.

עם כיבוש נצרת עברה הדסה לשם ואחר כך הגיעה פקודה לעבור לחורשה על יד מעיין חרוד. ואם כי המטבח שכן כאן באוהל לא ירדה רמת האוכל, הודות ל"משק העזר" שעמד לרשותנו - מטבחי עין חרוד. העובדות במטבח הגדול וכן במטבח הילדים גילו נכונות לעזור: מי במכונת קילוף או טחינה ומי בתנור אפייה או בחדר הקירור. הקשר בינינו היה הדוק ובלתי פוסק.

את הפודינג קיררנו במעיין, כשם שעשינו זאת לפני עשרים שנה כשחינו בעין חרוד התחתית... למרות ההתקפות התכופות של האויב מספר שתיים - מחנות דבורים - הצלחנו להגיש לחיילים מרק פירות קר כל יום ללא הגבלה. חיילים מפלוגות אחרות ביקרונו על מנת ללגום ממשקה זה.

כשהתרגלנו כבר למצב והשלמנו עם הקשיים נאלצנו שוב לעבור - והפעם לבית שאן. תמיד השתדלנו שהחיילים לא יסבלו בגלל ההעברה, ולכן לא החסרנו אף פעם את הארוחה הראשונה במקום החדש.

[...] התחלנו בהכנות לחיי קבע ושוב פקודה: הגדוד עובר לנגב.

יצאתי עם הגדוד ללוותו. נסענו כל הלילה. המסע עשה עליי רושם עצום. שישים מכוניות זו אחר זו מלוות רצים על אופנוע הטסים הלך וחזור. נחרתו בלבי רשמי העליות על הקרקע שהשתתפתי בהן בשנים עברו, אף הן נערכו בלילות, אולם הרשמים החווירו לעומת אלה שספגתי אותם בלילה זה בנוסעי עם חיילי ישראל לקראת המערכה העתידה בנגב. סודיות הלילה וסודיות הענין עוררו בי זיכרונות על לילה אחר - לפני עשרים ושמונה שנים - בו עברתי את הגבול מרוסיה לפולין בדרך לארץ.

שמחתי שהגעתי יחד עם הגדוד למקומו החדש ויכולתי לעזור בסידורים הראשונים. לא היו מים, לא היה לחם ועם זאת צריך היה להכין את ארוחת הבוקר הראשונה.

[...] ובסיום: תמיד ראיתי לפניי את האמהות של החיילים ששירתי אותם, הפזרות על פני כל הארץ, החרדות לשלום בניהן והדואגות לתנאי חייהם, מבלי שתהיה להן אפשרות להיטיבם, ואותי העמיד הקורל להיות על יד בניהן, והרי עליי למלא את מקומן באמונה. ואכן בשובם מן החופשה סיפרו לי החיילים לא אחת, שמשקיטים הם את אמהותיהם בספרם להן שבגדודם ישנה "אימא" דואגת.

עברה עליי אמנם שנה קשה מכל הבחינות ומבחינה פיזית במיוחד, אולם תמיד חייתי בהרגשה שזוהי זכות וכבוד כאחד לשרת את הצבא העברי במדינתנו. הרגשה זו וערך עבודתי עזרו לי להתגבר על כל הקשיים.

כך נולד יום העצמאות

יום העצמאות השני למדינת ישראל. ועדת התרבות בעין-חרוד מסכמת את הפקת החג במשק: "בחרדה רבה ניגשנו לערוך את החג. הנצליח? שאל את עצמו כל אחד מאיתנו".

כיום כשתוכניות החג ערוכות וסדורות, הצוותים המנוסים משנסים מותניים "להרים" את החג המורכב, והציבור מקבל כמובן מאליו את האירועים הנעים מחגיגות האבל ביום הזיכרון לחגיגות יום העצמאות - מעניין לשוב ולהיזכר בלבטי השנים הראשונות.

יומן עין-חרוד מס 287, יא באייר, תש"י, 28.4.1950

חג העצמאות השתא

אנו חוגגים את החג הזה זו הפעם השנייה, אין לנו עדיין מסורת של שנים, דוגמת חג הפסח, לכן קשה מאד לערוך תוכנית לחג הזה, ומה עוד שהוא חל סמוך לפסח, חג הגאולה המסורתי. בחרדה רבה ניגשנו לערוך את החג. הנצליח? שאל את עצמו כל אחד מאיתנו. לפנינו הייתה התוכנית של השנה הקודמת. השתדלנו לשוות לחג את אותה הצורה וגם לא לחקות בכול.

ולעצם התוכנית: הארוחה המשותפת על הדשא יחד עם הילדים תיהפך אצלנו מסורת. הדשא, הדקלים, קהל החברים והילדים, האורות והארוחה הנאה - מהווים מחזה פלאים ומשאיירים רושם בל יימחה בלבותינו ובלבות ילדינו. צריך להוסיף אורות צבעוניים ובכלל להרבות אור.

הלפידים והמשואות משרים הוד קדומים על חגנו הצעיר. השנה השארנו לפיד אחד בוער כל הלילה, נר תמיד לזכר אלה שנתנו את נפשם על תקומת ישראל. הופעת הילדים בשירת "בשוב ד" הייתה נאה.

טקס הנפת הדגלים ומשמרת הכבוד על הדגלים בוצעו על ידי כיתות גדנ"ע (חבל רק שאת הפקודות לא שמעו מחוסר רמקול).

הפרחת היונים "לחירות ישראל" - ביטוי ילדתי תמים - ויש לדעתנו להתמיד בזה. מחוסר מרכז תרבות בגוש לא אורגן השנה מרוץ שליחי הגדנ"ע - מבשרי החג. במקום זה הכריזו על החג 12 ילדים נושאי לפידים, שהופעתם הייתה נאה. הם לא קראו מגילה דוגמת השנה הקודמת אלא הכריזו: "ה' באייר תש"י - שנתיים לעצמאות ישראל". גם התשובה, קטע משיר של ש. שלום "שהחיינו", במקום נאום או חיבור מקומי, הייתה מספיקה.

יזכור - קריאת קטע מתוך מנשר הממשלה ביום העצמאות תש"ט. חברים מעירים שהיה צריך ביום זה להעלות זרים על קברות מגנינו שנפלו. את תקיעת השופר יש לבטל ולהחליפו בחצוצרה, כי את השופר אין שומעים טוב. אין דבר, גם החצוצרה לא כל-כך צעירה בימים: "בחצוצרות ובקול שופר הריעו לפני המלך ד" - אמר משוררנו הקדמון. קריאת מגילת העצמאות תישאר בוודאי מנהג לדורי דורות, אבל אין לקרוא את כולה. היריות לכבוד עצמאות ישראל אפקטיביות במידה שהן מרובות. קריאת הפסוקים: "רנו שמיים..." , "עורי, עורי, לבשי עונך, ציון..." , "ופדויי ד'..." "ממזרח אביא זרעך..." , "צאו מבבל..." - כולם מישעיהו, כמו כן "שלו נעליכם" לגרשון שופמן, משולבים שירת מקהלת הילדים, בוצעו באמצע הסעודה ובסופה. יש להצטער שלא קראו אותם לפני הסעודה. המחול שצריך היה לשמש מעין פתיחה לריקודי עם ששודרו על ידי הרדיו נשאר בודד, כי הרחבה שהותקנה לריקודים לא התאימה למטרתה. הגיע הזמן להחליף את הרמקול שלנו בכלי משוכלל יותר. חלוקת התוויות בערב החג - מנהג נאה הוא וצריך להמשיך בו. הרמת "כוס העצמאות" ושתית "לחיים" - נהפוך זאת למסורת. חבל רק שלא שמעו את דברי מרים הכוס (מחוסר רמקול), ואגב, הדברים היו ארוכים מדי. ועתה, כאשר החג כבר מאחורינו, אנו יכולים להגיד בפה מלא: הצלחנו! וההצלחה היא לא בזה שהתוכנית הייתה משובחת - יש מקום לביקורת - יתכן שהיא הייתה לא מספיקה, אולם ההצלחה היא שבתנאינו אנו ביצענו את המשימה הזאת. ואם התוכנית אינה מושלמת ביותר, היא תשתכלל במרוצת השנים והחג הגדול הזה יקבל את צורתו הנאותה. והתנאים שלנו בביצוע חגים מעין אלה קשים מנשוא: אין עזרת הציבור, אין הבנה מלאה בהנהלת המשק שדרושים כוחות עבודה מספיקים (עבודה - פשוטו כמשמעו). אין אנו מאשימים אותם, כי יודעים אנו מה רבה המצוקה בכוחות אדם במשקנו. אין ציבורנו מוכן להכשיר את עצמו לבצע חגים: דרושים כלים כגון מקהלה, תזמורת וכו', אבל על כך - בשיחה שאנו עומדים לערוך על נושא זה.

ועדת תרבות

פתיחות לפרוט "משולח המזכיר"

ביומן האחרון בנושא משק חום

משק חום פועל על פי תקציב הנקבע בתחילת כל שנה. התקציב מתבסס על הערכת ההוצאות על פי שנים קודמות וצפי מחושב לקראת השנה הבאה. סיכום הפעילות והוצאות הענף מוגשים בכל שנה למנהל הקהילה ובעבר למזכיר המשק כולל פרוט הפעילויות שהביאו לחריגה מהתקציב. השנה הצגתי בפני חברי המזכירות את הנימוקים לחריגה. בין הנימוקים, העליתי את נושא כוח האדם בענף - עקב שיפוץ של כמחצית מדירות המשק, כמות העבודה בבדק-בית ובאינסטלציית חצר ירדה. מאחר וצפיתי סיטואציה זו פעלתי בשני מישורים :

1. במהלך שנת 2008, בעקבות פעילות מנחה של יועץ מומחה שהובא למשק לצורך ביסוס ענפי השירות כמרכזי רווח, החלטתי על פתיחת פעילות נוספת בענף שיכולה להוות מקור הכנסה נוסף לענף : עבודות חוץ (תיקונים התקנות וכו' בישובי הסביבה).

2. בינואר 2009 נפגשתי עם מנהל משאבי אנוש, שוחחנו על הצורך בצמצום כוח אדם אך ביקשתי שנמתין עד אפריל 2009 על מנת להיות ערוך, ובתקווה שנושא עבודות החוץ יקבל תאוצה ובכך נוכל להימנע מפיטורי שני עובדים והשארתי שתי משפחות ללא פרנסה.

3. נערכו ונערכים פעילויות פרסום ושיווק בתקציב צנוע ובתקווה שהנושא יעבור מפה לאוזן, "חבר מביא חבר". פריצה כזאת לשוק היא איטית ונדרשת סבלנות אך מונעת הוצאות שהחזר שלהן אינו מובטח.

קיבלנו מספר עבודות אך לקראת אמצע מרץ ראיתי שאין פריצה משמעותית לשוק החיצוני המצדיקה השארת כוח אדם שעלותו גבוהה ופניתי ביוזמתי למש"א לבדיקה והתחלת התהליך לצמצום הצוות בשני עובדים – ובעתיד אם היקפי העבודות יצדיקו זאת נוכל לגייס כוח אדם בהתאם.

בנושא המלאי - משק חום נמצא לקראת סיומו של תהליך ארגון ומחשוב המחסן במטרה ליעל ולחסוך בתחום ניהול המלאי.

מכאן ועד הצגת העניין - כ"חוסר יעילות בניהול ממשק העובדים והמלאי" - המרחק הוא רב, לא הוגן או נכון להגדיר זאת כך!

רק לצורך האיזון אזכיר שבתחילת 2008 עבר משק חום הערכה ע"י מנחה מחברת ייעוץ ארגוני שנשכרה ע"י המשק בנושא ניתוח עיסוקים. בדגשים של סיכום הדוח שהוגש ע"י נציג החברה צוין, בין היתר, שההתרשמות היא שבענף משק חום "נעשית עבודה ניהולית ושליטה ברמה מאד גבוהה".

כמטרת מנהל ראשונה במעלה שמתני לעצמי את נושא השירות לחבר ולמוסדות - למרות שהענף מתפקד בפועל כמרכז רווח – הענף הנו ענף שירות באופיו ואני רואה חשיבות רבה בשימת דגש על טיב ואיכות השירות.

בימים אלו פוטרו שני עובדים שכירים במשק חום במסגרת הצמצומים בענף, למרות זאת אפעל למען שמירת רמת השירות שהורגלנו אליה עד כה.

בברכת חג שמח

ישראל נוה

מה נשמע בק"ת-הדר

חדרי אורחים

בשעה טובה, שבו אלינו

"חדרי האירוח".

שני קראוונים מסי 15 ו - 4.

ימשיכו לנהל אותם במסירות

ובמאור פנים כבעבר,

רותי ויהודה פניאל.

בכל ימי שישי יש קבלות שבת אשר נערכות על-ידי עדנה בטוב טעם. שרים שירי שבת, מוזמנים אורחים שונים כמו: גרשון, יאיר בן-ארי ועוד. לקראת חג הפסח נערך סדר (בבוקרו של פסח) עם ההגדה המסורתית של עין-חרוד ובליוי של ציפי סהר וציפי לסקי בשירה ונגינה, וכן ריקודי הילדים מהכיתות שהביאו איתם את אוירת החג. הייתה התרוממות רוח והנאה רבה. תודה מכל הלב לכל הצוות שדואג לתת לנו אווירה חמה במסירות והתמדה

נפתלי

חושבים ירוק

קצת סדר בנקודות האשפה

איך נשמור על הסדר בעמדות המחזור והאשפה :
בתא הגזם והאשפה הגושית אנא הפרידו בין הגזם ושאר הדברים.
אנא השאירו גזם נקי, לא בתוך שקיות ניילון, אחרת עלינו לרוקן את התכולה מהשקיות. רסק הגזם בשקיות הניילון מתקבל מלוכלך ובלתי שמיש. לאחר שרוקנתם את הגזם מהשקיות ניתן לעשות בהן שימוש חוזר.
אשפה גושית אנו קוראים לחפצים, הגדולים מרוחב הפח הירוק, לא כולל מתכות - אותן יש להניח לחוד בכל מקרה. את כל יתר החפצים שכן מתאימים בגודלם יש להכניס לפח, את **כולם**, אחרת עלינו לעשות זאת אחריכם מתכות, מוצרי אלקטרוניקה ו"ומציאה'ס" אנא הניחו בצד.

אז מה יש לנו?

- גזם - מיועד לריסוק, להשאיר נקי, לא בשקיות ניילון.
- בגדים, נעליים, כלים וכו' - מקומם ב"יד שנייה". כשהם מושלכים לערימת הגזם הם הופכים לפסולת שאינה ניתנת לשימוש, וכך גם הגזם. חבל - יש נזקקים שיכולים ליהנות מהם.
- פריטים שסיימו תפקידם - זרקו לפח הירוק את כל המתאימים בגודלם. מוצרי אלקטרוניקה - המזיקים לסביבה - לא בתוך הגזם. יש להשאירם ליד המתכות בצד, או ליד מקלט המחשבים, או בדולב הכחול בעמדה מול דוד מן, האיסוף עלינו.

במידה ויש לכם רעיונות, תגובות, הערות והארות - נשמח לשמוע ולשתף פעולה. הוועדה לאיכות הסביבה

חזרות אהבן

מזל טוב למשפחת דרום. יש להם חמש ביצים לבנות עם נקודות אדומות - כמו שצריך (כמובן של ירגזי) + אימא ואבא דוגרים. אז - לא להתייאש. לחכות בסבלנות. אחת לשבוע להציץ בלי להטריד. אם תגלו שכבת נוצות על רצפת הקן - זכיתם!!!

רוצים לפנק? עיסת לחם טבולה בשמן מפוזרת בתוך איצטרובל, שמונח חמישה מטר מהקן. זה פינוק מעולה לירגזי. משה אומר שעד מאי אין להתייאש. נשמח אם תיידעו אותנו.

החורף מאחורינו. לקראת האביב - שיפצנו את תנור הפיצות (שקרא חלקי מהגשמים), פרשנו מחצלות צל לפרגולות וכמעט סיימנו את ספסל הבוץ.

קיימנו סדנת "בנייה מבוץ" והפעם - כיריים לבישול וטאבון, בהדרכת ריקי שוחט בוצנית מדופלמת.

בחג השני של פסח קיימנו מפגש עם גיל בודהדנה, מוסיקאי הבונה, יוצר ומנגן על כלי נגינה מחומרים ממוחזרים. המפגש היה חגיגה לכולם. בנינו, ניגנו ויצאנו עם רכוש הביתה.

לגבי הבריכות: אנו מטפלים בבעיית עכירות המים. נקווה לתוצאות מהירות.

ראלי פרנק

מזל טוב
לבינה ולמרדכי גל
לרות גל
זהו צד הנכבד - הנין
בן לתאיר אשגית
זר ברכות
לכל המשפחות

קוס והתהלך בארץ...

ניצה אופיר ומשה פרנק קמו והצטרפו

לקבוצת מטיילים, ויחד הלכו חמישה שבועות בשביל ישראל.

המסלול החל בנתיב הל"ה בעמק האלה, עבר בגוש עציון והרי ירושלים,

בשפלת יהודה, בכרמל, בגלבוע, בעמקי יזרעאל ובית שאן,

בגליל התחתון ברמת הגולן עד מרום הרמה.

אוצרים היצ

עם אני צעתי עשיתי

כבר למחרת המסע הגיעה אליי למשרד עורכת היומן לבקש ממני כתבה שאכתוב את חוויותי ליומן. ענית לי: חיובי, אבל את לוקחת אחריות על הכתבה כי אני לא ידוע כאחד ש"מושך בעט הסופרים".

כשנודע לי ממשה על המסע בשביל ישראל שאלתי אותו האם אפשר להצטרף ליום אחד. משה היפנה אותי לאינטרנט באתר: "נפגשים בשביל ישראל".

בחרתי ביום שנראה לי הכי מתאים לנטוש את העבודה וגם בתכנית של אותו יום ראיתי שעוברים באתרים יפים ומעניינים בצפון רמת הגולן.

בשלב הבא חיפשתי שותפים לנסיעה. פניתי לקנת הנסן והוא השיב לי בחיוב. צלצלתי לאלכס בפלבי"ם כשאני צופה מראש שיענה לי בשלילה - במקרה הטוב - או שינזוף בי קשות על זה שאני מטריד אותו בזמן העבודה ועוד מציע לו טיול בסתם יום של חול. להפתעתי גם אלכס השיב בחיוב.

התקשרתי למאיר דור והוא השיב בתרוץ הבא: הוא מאוד מעוניין לצאת לטיול אבל כל הבנות שלו כולל חגית נטשו אותו לבד, אין לו לחמניות או לחם בבית ובכלל אין מי שתכין לו סנדביצים לדרך.

מיד השבתי לו, אין בעיה הסר דאגה, סנדביצים, קפה טוב וזיתים משובחים (תוצרת- עצמית) - עליי. קבענו להיפגש למחרת, יום שלישי יציאה בשעה 5:30.

בשעה 15:06 הגענו כמתוכנן לשער של קיבוץ עין-גב, שם הצטרפו אלינו ניצה ומשה שהתארחו בלילה אצל הוריו של יובל בריל .

המשכנו בנסיעה לצפון רמת הגולן לנקודת ההתכנסות בהר בנטל.

בנקודת היציאה התכבדנו בקפה חם, עוגיות ואפילו חולצות T מודפסות לאירוע - מתנת קיבוץ שדה-אליהו.

אחת המארגנות האיצה בנו לסיים את הקפה ולרדת למסדר הבוקר.

מסדר זה נערך מדי יום לפני היציאה לצעידה, ובו מספרים הורים שכולים על הנופלים בקרבות השונים (המסע עצמו נערך לזכר חללי אסון המסוקים) .

ילדה בת שמונה קראה את תפילת הדרך (חלק גדול מבין המשתתפים במסע הם דתיים) ומדריך הטיול הסביר על תוכנית היום.

עלינו לתצפית יפה ליד מסעדת קופי ענן, הוסבר לנו על הגזרה מסביב ואח"כ ירדנו מזרחית לקיבוץ אלרום עד למאגר המים הגדול אשר נפרץ בחורף.... לא זוכר... שהציף את כל האזור.

ליד המאגר חנינו להתארגנות, חלוקה לקבוצות-דיון ולארוחת הבוקר.

התבקשנו להתפזר כיחידים בין הקבוצות על-מנת להכיר אנשים חדשים.

אנחנו החלטנו שכל אחד מאיתנו הוא יחיד ; קנת הגיע משוודיה, אלכס ומאיר דור - צברים ואילו אני מפולניה, כך שאנו כיחידים נהווה יחידה אחת.

זה היה ביום השואה ולכן הנושא שדנו בו היה באופן טבעי על השואה.

הקבוצות ישבו במעגל וכל אחד סיפר בתורו את הקשר שלו לשואה. אני ישבתי מהצד והקשבתי בעניין לסיפורים המרתקים על שנות הילדות של כל אחד בצל הורים ניצולי שואה, ואיזה מחיר הם שילמו על היותם בנים להורים אשר שרדו את התופת.

המשכנו אל "עמק הבכא", הנוף מסביב מהמם, מולנו ניצב לו החרמון המושלג בפסגות הגבוהות. לאורך הדרך עברנו בינות למטעי נשירים אשר עומדים עכשיו בשיא פריחתם ובמיוחד עצי הדובדבן עם שפע הפרחים הלבנים, עוד בדרך שפע של צמחים בעלי תפרחות שונות .

ניצה כהרגלה בטיולים הרבים אוהבת לצעוד בראש הטור צמודה למדריך, אצלו היא סקרנית לברר שם של כל צמח ופרח ולנסות לזכור... עד לטיול הבא - ושוב תתעניין לשמות של אותם צמחים.

מול "עמק הבכא" חשבתי לעצמי כמה סמלי הוא שכאן בחאן ארנבא נפל דובי דביר ז"ל (בן כיתה מקבילה אליי) במלחמת יום הכיפורים והשנה בערב יום הזיכרון מעלים את זכרו ואת סיפור חייו.

הגיעה שעת הצהרים, נכנסנו לחורשה מוצלת וקרירה והתיישבנו לאכול.

במהלך הארוחה התיישבו לידינו חבורת בנות צעירות ותוססות אשר התחברו עם ניצה

במהלך המסע, וכולנו שוחחנו איתן בעניין.
המשכנו דרך הכפר הדרוזי בוקעתא ומשם הגענו ליישוב אודם.
במגרש הספורט של אודם נערך טקס סיום הצעידה לאותו יום כשאורחת היום היא
חברת קיבוץ אלרום אשר סיפרה על ראשיתו של הקיבוץ ועל התקופות הקשות שעברו
כמו הפגזות על היישוב, פינוי הילדים והחברות לקיבוץ בית השיטה, שקלט אותם
בחום רב עד יעבור זעם.
חזרנו למקום הכינוס בהר בנטל והמשכנו הביתה.

כזכור לכם ציינתי בהתחלה כי "אינני מושך בעט הסופרים".
ברשימה זו לא נגעתי בחוויה של היכרות עם אנשים מאוד מעניינים שצועדים לידך
מכל גווני האוכלוסייה; צעירים (מגיל שנתיים) ועד לשמונים פלוס, דתיים לצד
חילוניים. בחוויה של הלינה בשטח באוהל או אצל מארחים אלמונים שפותחים את
ביתם ומציעים לארח (ללא תשלום) מספר צועדים.
מי שמעוניין במידע נוסף יכול למצוא באתר "נפגשים בשביל ישראל" או לפנות לניצה
או משה אשר צעדו את כל המסלול ממקום היציאה מנתיב הלי"ה ועד לנקודת הסיום
בשאר ישוב.

חג עצמאות שמח

אריה לבני

ירושלים שלי

לקראת יום ירושלים נשמח אם תשתפו את קוראי היומן
בחוויה אישית הקשורה לירושלים: צבאית, אזרחית,
אנושית, טיול וכו'. מי שרוצה אנא העבר במייל לשכפולית
או למייל של זיוה אופנהיימר, או בכתב ב-ת.ד. 11.

בריכת השחייה

העבודות בבריכת השחייה הסתיימו למעשה, למעט השלמות ותיקונים פה ושם...התבצע תהליך מסודר של מסירת הבריכה לאחריות שרון זוהר, הן בקטע של חדר המכונות והמשאבות והן בבריכה עצמה והמלתחות. מה שנשאר בשלב זה, לקבל האישורים להפעלת הבריכה מהרשויות השונות, וכאן חוגגת הבירוקרטיה המכלה כל חלקה טובה... אבל נתגבר גם על זה. מועד פתיחת הבריכה לציבור יהיה במחצית חודש מאי ופרסום נאות יימסר כנדרש. רענון נוהלי הבריכה יבוא לשולחן המזכירות ויפורסם בהתאם. יש לנו בעיה עקרונית ומשפטית בנושא רחצה בבריכה ללא השגחת מציל. יש קבוצת חברים ותיקים ברובם הנוהגים לשחות דרך קבע בשעות הבוקר או הערב וזה יפה ובריא ומומלץ לרבים, אבל מתנגש עם המגבלה של נוכחות מציל, ועל כך תיידרש המזכירות לקבוע הכללים. קיימת החלטת מזכירות הקובעת מגבלה לאירועים פרטיים בשטח הבריכה (עד 50 איש) וזה כמובן "מנטרל" עריכת חתונות או אירועים פרטיים אחרים בסדר גודל כזה בשטח הבריכה. בגין ההחלטה לצמצם הוצאות נלוות במסגרת שיפוץ הבריכה, נושא ההצללה מבוצע במינימום אפשרי השנה, ע"י שמשיות גדולות שתפוזרנה בשטח. גם נושא הנוי הוגבל השנה רק לפריסת דשאים, והשלמות גינן עצים ושיחים תתבצע בשנה הבאה. המצילים השנה יהיו אריאל דורון, גיא זלטיין וקידר שגיא, כאשר שרון היא מנהלת הבריכה. עד כאן בקריאה ראשונה ויתר הדברים יפורסמו בהמשך לקראת מועד הפתיחה. אילן צור

לאן נעלמו.....

אמנם משה סיים עבודתו במרפאה אבל הוא ואשתו עדיין חיים כאן. לכן, **מחזיקי התריסים המיוחדים** שנלקחו מביתם - זה באמת לא במקום. במידה ומעשה זה נעשה על ידי מישהו מהמשק - אנו מאד מבקשים להחזירם. אפשר להשאירם על המרפסת באין רואים...

משה וראלי פרנק

יומן תרבות

יומן תרבות בסימן סיכום פסח ולרגל יום העצמאות ה-61 למדינת ישראל. ליל הסדר נחגג השנה כמיטב המסורת בחדר האוכל, באווירה טובה ונעימה, עם קרוב ל-350 משתתפים. מחמם את הלב כל שנה לראות שאנו מצליחים לשמור על המסורות המקומיות, על האווירה העליזה והשמחה ועל תחושת הביחד. השנה הייתה תחושה שבהחלט יש מקום לחשוב על המשך הסדר גם אחרי הארוחה, עם שירה ועוד רעיונות. יש בכוונתנו לנסות זאת בשנה הבאה. תודה רבה לכל מי שלקח חלק בקריאה, שירה, ריקוד, קישוט, סידור פרחים, עריכה, חיסול, ועוד ועוד.

תודה מיוחדת לצוות החג הקבוע שעושה מלאכתו בנאמנות ומקצועיות שנה אחר שנה: לישראל סמילנסקי המנצח על החג מעל הבמה, ולאסתר העזר כנגדו המנצחת על ההכנות. לבני קיי אשר על הזמנת המקומות וסידור השולחנות, לנגה גלדן ויהודית שני על סידורי הפרחים המרהיבים, לדן כהן המנווט ביד רמה את ארוחת החג, לדליה כרמי-כהן המלווה אותנו על הפסנתר לאורך שנים, ולאילה אופנהיימר שמרכזת את החג וקושרת את הקצוות. תודה מיוחדת לניר, יובל וצוות המטבח שהכין בישל, אפה וטרח על ארוחת החג.

טכס העומר התקיים השנה ביום שישי, יומיים אחרי ליל הסדר, בחלקה שליד רמת צבי. ושוב השנה, זכינו למזג אוויר נפלא ולמשתתפים רבים. כיבוד קל ומוסיקה לריקודים אפשרו לנו להישאר עוד קצת בשדה וליהנות ממפגשי רעים ובילוי נעים. היה בהחלט יפה, נעים ומוצלח וזה המקום להודות לכל מי שלקח חלק בטכס. לכל מי שקרא, רקד, שר, ניגן, קצר, אלם אלומות, רכב על סוסים, הגביר והסיע. תודה מיוחדת לרוני ויצחקליה צור אשר על הארגון התוכני והלוגיסטי ולהלל דן שבא לעזרתם.

לקינוח הפסח התכנסנו ילדים, צעירים ומבוגרים בגן הירוק, לפעילות מוסיקלית מהנה. צפינו ובעיקר האזנו לגיל בודהנה שניגן על כלי נגינה שיצר מחומרים ממוחזרים ואחר כך יצרנו בעזרתו ובעזרת אביו כמה כלי נגינה פשוטים ביותר שכל אחד לקח עימו הביתה. גיל גם ילווה בנייה של כמה כלים גדולים בגן בעתיד. תודה לראלי על פעילותה המבורכת במקום הנפלא הזה ועל שיתוף הפעולה הנעים.

וכעת אנו בעיצומם של ימי הזיכרון והעצמאות אותם נסכם כבר ביומן הבא. תכנית יום העצמאות מפורטת בעמוד האחורי של היומן. נזכיר שוב כי ארוחת

הערב בערב יום העצמאות תוגש עד השעה 19:30 כדי לאפשר לתורנים לחסל ולהגיע בזמן לטקס במגרש (רובם משתתפים פעילים בטקס). אנא הקפידו על כך. ובלי להרגיש גם חג השבועות כבר נושף בעורפנו ויחול בסוף חודש מאי. ערב החג חל ביום חמישי 28/5. אנו בהחלט זקוקים לעזרה בריכוז וארגון הטקס וכמובן להשתתפות פעילה, מוזמנים לפנות אלינו בהקדם. את הפנינג השבועות נקיים כנראה בשבת אחה"צ. על המתכונת והמועד נודיע בהקדם. גם פה מדובר באירוע עם לוגיסטיקה מורכבת, נשמח למתנדבים לארגון ולעזרה. עד כאן, חג עצמאות שמח לכולנו,

יובל ונגה

תערוכות חדשות במשכן לאמנות

פתיחה : יום שישי, 1.5.09 , שעה 11:30

תערוכת הזוכים בפרסי משרד התרבות והספורט, לשנת 2008
"האיש בעל ראש הדלעת" - תערוכה בשיתוף עם גלריה דביר.

טקס הענקת פרסי משרד התרבות לזוכים,
ייערך ביום שישי, 1.5 בשעה 12:30, בבית ציזלינג.

לכל חיילינו

הפגישות בסדיר ובקילואים

שלוחה ברכת הבית

חיזקו ואיכצו !

באהבה

בית עין-חרוד

חג העצמאות תשס"ט 61 לישראל

יום שלישי ד' אייר 28/4/09

בשעות 18:00-19:30

ארוחת חג בחדר-האוכל

בשעה 20:00 במגרש הכדורסל

טקס יום העצמאות

בשעה 22:30 במועדון חברים

"ערב השירה והבירה"

עם יאיר ברזילאי

יום רביעי ה' אייר 29/4/09

בשעה 17:00 על מדשאות חדר האוכל

הפנינג עצמאות

מתקנים מתנפחים ועוד שעשועים, בית קפה, פופקורן,

צמר גפן מתוק והרבה הנאה ושמחה...

חג שמחה